

NAMIŁOWAĆ SIĘ (10) *vb pf*

się (9), się (1).

oba a oraz o jasne.

inf namiłować się (8). \diamond *fut 1 sg* namiłuję się (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Pf od „miłować” ‘darzyć miłością, kochać’ z formantem na- + się wyrażającym dosyt [kogo, czego] (10) : Chcefli ku bogu myfności doftępitz/ a namiłowátz fie oblubientza twégo/ iezuła miłégo? modl fie. OpecŻyw 54, 156; Więc tylko mi fwą główkę zchyl. Iż cię w grzebyczek całuię/ A ciebie fie námiłuię BierEz S4; Dayciefz mi fię pocałować Y siebie fię námiłowác. MWilkHist G3.

Zwrot: »nie moc, nie umieć się [kogo, czego] namiłować« [szyk zmienny] (4:1): Exosculor et Deosculor[...] Wielmi miłuyę/ Nie mogę fie námiłowác/ Wyfoko ważę/ Bárzo miło mam. Mącz 270d, 303d, 389c; bo czáfém kiedy ktorey iego rzeczy fkrycie doftác moglá/ nie vmiálá fie iey námiłowác do woli. GórnDworz Aa5v, Ee.

»namiłować się do woli (a. do wolej)« (2): w nim nie były obrzydłe obyczáie/ ále tho było/ czego fie człówek námiłowác niemogł do woley. GórnDworz Ee, Aa5v.

Szereg: »napatrzeć się i namiłować« (1): dla tego sftał [się] Człowiekiem/ ábychmy go fie nápatrzeć y námiłowác mogli. WujJud 45v.

Synonim: nakochać się.

Formacje współrdzenne cf MIŁOWAĆ.